

[Aksel Larsen.]

loven, eller de ikke bliver indføjet i loven, og at vi derfor, når det kommer til afstemning om disse ændringsforslag, vil afholde os fra at stemme. Vi er af den opfattelse, at vi må have en vareforsyningslov, men at vareforsyningsloven med eller uden de foreslåede ændringer er utilstrækkelig, og at den ikke er blevet administreret i overensstemmelse med de muligheder, der forelå, og ikke er blevet administreret sådan, som befolkningen kunne ønske det og forlange det. Lad mig i denne forbindelse erindre om et spørgsmål, jeg ved lovforslagets første behandling tillod mig at stille til den højtærede minister for handel, industri og „Fremtidens Danmark“ — jeg mener: og søfart.....

Formanden: Det ærede medlem bedes anvende den rigtige titel.

Aksel Larsen: Det kan ske, at man siger forkert. Jeg nævnte da som et eksempel på, hvor dårligt forbrugerne forsynes, at Holmegaards Glasværk i ly af et faktisk monopol, man har haft i en årrække, har tilladt sig at fordyre sine varer ganske betydeligt ved at bemale drikkeglassene, og det viste sig, hvad jeg ganske vist ikke tvivlede om, men hvad jeg er glad for at Holmegaards Glasværk har erkendt, at de af mig her fremdragne priser var rigtige. Jeg tillod mig at fremdrage dette eksempel og spurgte ministeren, hvad han mente derom, om han ikke syntes, der burde gribes ind. Jeg var af den mening, at man i medfør af vareforsyningsloven måtte kunne gribe ind og sige til Holmegaards Glasværk: det må I ikke.

Jeg fik ikke noget svar ved første behandling. Jeg fik en for mig uforståelig bemærkning om, at jeg støttede venstre i dets krav om import af de flest mulige færdigvarer. Det gjorde jeg aldeles ikke. Jeg sagde, at man må passe på, at man ikke i ly af importrestriktioner skaber monopoler, som plyndrer befolkningen. Nu er der gået nogen tid siden lovforslagets første behandling, og ministeren må vel have haft tid til at kigge på og tænke over det, og jeg tillader mig derfor at gentage mit spørgsmål: Godkender ministeren den trafik, der drives dels af Holmegaards Glasværk, dels af andre virksomheder? Vil ministeren for fremtiden sørge for, at brugsgenstande ikke unødvendigt fordyres og billige brugsgenstande ikke på den måde holdes borte fra markedet?

Må jeg samtidig sige, at den måde,

man iøvrigt handler på — og det sker i væsentlig grad i medfør af lov om erhvervsøkonomiske foranstaltninger —, jo ikke er egnet til at indgyde befolkningen tryghed med hensyn til regeringens og for den sags skyld også vareforsyningsudvalgets evne og vilje til at handle så godt som muligt med udlandet. Forleden dag blev der af en af mine partifæller her i tinget fremdraget spørgsmålet om de såkaldte sydfrugter fra Spanien. Jeg synes, vi her har et ekklamt bevis på, at man handler dårligt. Det betyder ikke, at vi mener, at staten ikke bør gribe ind i disse forhold, men vi mener minsandten ikke, at staten behøver at gøre det på en sådan måde, at man får aldeles ubrugelige varer ind i landet, at man får rådne eller på anden måde uspiselige frugter fra Spanien, når man nu endelig absolut vil handle med dette land.

Jeg kan nævne et andet eksempel, som vel nok er af større dimension, eksemplet om vor samhandel med England. Der har man fortsat den praksis, der blev indledet af den foregående regering: at slutte aftaler om, hvor stort et kvantum varer vi skal levere England til faste priser. Man har stadigvæk forhøjet dette kvantum, så man vel nu er nået op på, at mellem 75 og 95 pct. af landbrugseksporten skal gå til England, men de faste priser er stadigvæk nedadgående og er langt lavere end de priser, man opnår fra andre lande, hvortil vi eksporterer den beskedne rest af vore landbrugsprodukter. Det er efter vor mening ikke nogen gavnlige måde at handle på. Men værre bliver det, at man ikke har villet sikre sig en vis gensidighed fra engelsk side, således at man sikrede sig leverancer af varer, vi har brug for fra England, og sikrede sig mod prisforhøjelser.

I øjeblikket er man meget optaget af prisen på de engelske kul. Det er også det hidtil groveste eksempel på den måde, hvorpå England brandskatter os, men det er langt fra det eneste. Det er således, at England systematisk har sat prisen i vejret på de varer, det sælger til Danmark. Importører er kommet til mig og har sagt, at de engelske eksportører i mange tilfælde har tilladt sig at forhøje priserne fra det øjeblik, det første tilbud gives, og til handelen endelig kommer i stand, og når man har bebrejdet dem det, har de sagt: Hvad skal vi gøre? Det var regeringen, der gav ordre. Den sagde: når det drejer sig om Danmark, skal I tage noget mere.

Så kommer vi til tilfældet med kullene og de andre engelske varer, som er steget efter devalueringen. Det var jo regeringen,